

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 517/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Tomáš Kušnir, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 ECdo 10/2018 z 22. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o., o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. augusta 2018 (v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu a dodatočne 8. augusta 2018 v listinnej podobe, pozn.) doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho

základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 ECdo 10/2018 z 22. mája 2018 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka (oprávnená) sa návrhom na vykonanie exekúcie spísaným 30. marca 2017 u súdneho exekútora [REDAKOVANÉ], exekútorský úrad, [REDAKOVANÉ] (ďalej len „súdny exekútor“), a prostredníctvom neho doručeným 21. júna 2017 Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) domáhala proti [REDAKOVANÉ], vymoženía sumy 3 500,90 € s príslušenstvom na základe rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, Vansovej 2, Bratislava, sp. zn. SRSAspA 14810/2016 z 2. novembra 2016 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“), ktorý nadobudol právoplatnosť 13. marca 2017 a stal sa vykonateľným 16. marca 2017. Návrh na vykonanie exekúcie bol súdnym exekútorom zaevidovaný pod sp. zn. EX 15274/2017 a na jeho základe sa následne exekučné konanie na okresnom súde viedlo pod sp. zn. 2 Er 625/2017.

3. Okresný súd však uznesením sp. zn. 2 Er 625/2017 z 25. októbra 2017 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre rozpor rozhodcovského rozsudku (exekučného titulu) so zákonom zamietol.

4. Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu riadne a včas odvolanie – riadny opravný prostriedok, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením sp. zn. 4 CoE 222/2017 z 29. decembra 2017 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) tak, že uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

5. Následne však sťažovateľka podala proti uzneseniu krajského súdu dovolanie – mimoriadny opravný prostriedok, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj

„Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“), a to z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte riešená nebola. Napriek tomu však bolo dovolanie sťažovateľky touto (ústavnou) sťažnosťou napadnutým uznesením najvyššieho súdu pre jeho neprípustnosť odmietnuté. Uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľke doručené 4. júna 2018.

6. Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

«... Ako vyplýva z... opísaného skutkového stavu, sťažovateľ v konaní využil mimoriadny opravný prostriedok, ktorý NS SR v zmysle ust. § 447 písm. c) CSP v spojení s ust. § 202 ods. 4 EP odmietol.

... Podľa ust. § 202 ods. 4 EP „Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné...“

... Podľa ust. § 243h ods. 1 EP „Ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Pravidlá pre pridelovanie vecí exekútorom podľa § 55 ods. 4 a 5 sa použijú len s ohľadom na veci pridelené podľa predpisov účinných po 1. apríli 2017.“

... Podľa ust. § 48 ods. 1 EP „Exekučné konanie sa začína na návrh.“

Vzhľadom na skutočnosť, že novelou EP vykonanou zákonom č. 2/2017 Z. z. nadobudlo dňa 01.04.2017 účinnosť ust. § 202 ods. 4 EP, podľa ktorého dovolanie proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné, je nevyhnutné posúdiť spornú otázku, a teda či sa má prípustnosť dovolania posudzovať podľa novelizovanej právnej úpravy alebo podľa právneho stavu platného do 31.03.2017. Zákon č. 2/2017 Z. z. k úpravám účinným od 01.04.2017 v prechodných ustanoveniach jasne určil, že exekučné konania začaté pred 01.04.2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31.03.2017.

Exekučné konanie predstavuje osobitnú súčasť či fázu civilného konania, ktoré musí podliehať časovému ohraničeniu. Moment začatia exekučného konania je stanovený tak, že sa začína dňom, keď bol súdnemu exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie. EP začiatok exekučného konania nespája so žiadnym alternatívnym inštitútom ako samotným návrhom doručeným súdnemu exekútorovi. V danom prípade bol návrh spísaný dňa 30.03.2017 pred súdnym exekútorom... V preskúmvanej veci nebol rozhodujúci začiatok dovolacieho konania, nakoľko podaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku

nedochádza k začatiu nového exekučného konania. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje zároveň na poučenie dovolaním napadnutého uznesenia Krajského súdu, kde odvolací súd poučuje strany exekučného konania o prípustnosti dovolania. Vzhľadom na povinnosť ústavne konformného výkladu pri riešení tejto otázky, a teda vzhľadom na rešpektovanie ústavných princípov dôvery v platné právo a legitímneho očakávania ako aj dôvery v správnosť aktov orgánov verejnej moci, vrátane v nich obsiahnutého poučenia o možnosti opravných prostriedkov, považuje sťažovateľ za správne, aby sa prípustnosť dovolania posudzovala podľa právnej úpravy platnej v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi...»

7. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.05.2018, sp. zn. 3 ECdo 10/2018 základné právo sťažovateľa na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo.

2. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.05.2018, sp. zn. 3 ECdo 10/2018 základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo.

3. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.05.2018, sp. zn. 3 ECdo 10/2018 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

13. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenia sa dopustili spôsobilé osoby pri plnení ich úradných povinností.

III.

14. Aj keď sa sťažovateľka svojou sťažnosťou, resp. jej petitom dôsledkom zrejmej nesprávnosti domáha vyslovenia porušenia ňou označeného základného práva podľa ústavy a práv podľa dohovoru „*rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.05.2018, sp. zn. 3 ECdo 10/2018*“, z ostatného obsahu sťažnosti a jej príloh je nepochybné, že má na mysli uznesenie najvyššieho súdu (sp. zn. 3 ECdo 10/2018 z 22. mája 2018).

15. Predmetom sťažnosti je teda namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uznesením najvyššieho súdu.

16. Kľúčová námietka sťažovateľky spočíva v tvrdení, že pokiaľ najvyšší súd s poukazom na prechodné ustanovenie § 243h ods. 1 prvú vetu zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 1. apríla 2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“) týkajúce sa posúdenia prípustnosti jej dovolania – mimoriadneho opravného prostriedku proti uzneseniu krajského súdu aplikoval § 202 ods. 4 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné, aplikoval nesprávnu právnu normu, dôsledkom čoho toto dovolanie – mimoriadny opravný prostriedok sťažovateľky – bolo najvyšším súdom odmietnuté ako neprípustné arbitrárne.

17. Totiž podľa presvedčenia sťažovateľky, pretože v danej exekučnej veci bolo exekučné konanie začaté podaním (spísaním) návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho

exekútora 30. marca 2017, toto exekučné konanie sa v zmysle prechodného ustanovenia § 243h ods. 1 prvej vety Exekučného poriadku malo dokončiť podľa predpisov účinných do 31. marca 2017, pričom predpisy podanie dovolania – mimoriadneho opravného prostriedku proti uzneseniam vydaným v exekučnom konaní nevyklúčovali, resp. tento mimoriadny opravný prostriedok bol prípustný.

18. Ak teda najvyšší súd dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu pre neprípustnosť odmietol, podľa názoru sťažovateľky zasiahol do ňou označeného základného práva podľa ústavy, ako aj do ňou označených práv podľa dohovoru.

IV.

19. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

20. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

21. Ústavný súd preto v záujme preskúmateľnosti vlastnej rozhodovacej činnosti považoval za potrebné poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu:

«... Najvyšší súd... ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) oprávnená, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie rozhodnutia (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

... Podľa CSP sa postupuje, ak je daná právomoc súdu, pokiaľ Civilný mimosporový poriadok, Správny súdny poriadok alebo iný zákon neustanovuje inak (viď § 2 CSP). Z hľadiska právnej úpravy prípustnosti dovolania „iným“ zákonom v zmysle § 2 CSP je tiež Exekučný poriadok.

... Podľa § 202 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017 dovolanie, ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné.

... V danom prípade rozhodnutie odvolacieho súdu bolo vydané, ako aj dovolacie konanie bolo začaté po 1. apríli 2017, teda za účinnosti Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017. Na toto dovolacie konanie, z hľadiska prípustnosti dovolania, bolo preto potrebné aplikovať právnu úpravu, ktorá vylúčila prípustnosť dovolania proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní [viď aj rozhodnutia 3 ECdo 16/2017, 5 Cdo2/2018... (správna spisová značka je 5 ECdo 2/2018, pozn.)... 6 ECdo 26/2017].

... Najvyšší súd dovolanie oprávnenej, prípustnosť ktorého je ustanovením § 202 ods. 4 Exekučného poriadku (v znení od 1. apríla 2017) výslovne vylúčená, odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP...»

22. Ústavný súd pred tým, ako pristúpi k preskúmaniu námietky vyplývajúcej z ústavnej sťažnosti sťažovateľky, považuje za potrebné poukázať na zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorým je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

23. Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04). V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

24. Je nepochybné, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania (strane sporu) poskytuje v dovolacom konaní, t. j. v konaní, v ktorom sa na základe mimoriadneho opravného prostriedku domáha ochrany pred dovolacím súdom z dôvodov, ktoré výslovne upravuje procesné právo.

25. V nadväznosti na uvedené ústavný súd najskôr rekapituluje relevantnú právnu úpravu vzťahujúcu sa na prípad sťažovateľky. Z § 2 CSP vyplýva, že podľa tohto zákona sa postupuje, ak je daná právomoc súdu, pokiaľ Civilný mimosporový poriadok, Správny súdny poriadok alebo iný zákon neustanovuje inak. Z hľadiska právnej úpravy prípustnosti dovolania sa „iným zákonom“ v zmysle § 2 CSP rozumie aj Exekučný poriadok.

26. Podľa § 202 ods. 4 Exekučného poriadku (účinného od 1. apríla 2017) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné.

27. Podľa prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 1. apríla 2017, konkrétne podľa § 243h ods. 1 prvej vety Exekučného poriadku, ak tento zákon v § 243i až § 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

28. Samotná otázka posúdenia podmienok na uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Inými slovami, posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej

vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku (resp. Exekučného poriadku), ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa. Pre neprípustnosť dovolania najvyšší súd ani nemá právomoc preskúmať dôvodnosť dovolania z hľadiska dovolateľom namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (III. ÚS 226/2017).

29. Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené (I. ÚS 145/2010).

30. Všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010).

31. Z uvedených hľadísk ústavný súd preskúmal aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu. Z jeho odôvodnenia [a rovnako aj z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 ECdo 2/2018 z 27. marca 2018 v inej obdobnej veci týkajúcej sa sťažovateľky, na ktoré najvyšší súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia (uznesenia) v tejto preskúmvanej veci medzi inými poukázal, pozn.] vyplynulo, že dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu bolo vydané 29. decembra 2017 a dovolacie konanie bolo tiež začaté po 1. apríli 2017, teda už za účinnosti Exekučného poriadku, ktorý

prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu vydanému v exekučnom konaní výslovne vylučuje. K takému záveru ho viedol fakt, že prechodné ustanovenie vo vzťahu k opravným konaniam, a teda ani k dovolaciemu konaniu, neurčilo žiadne pravidlo, a keďže uznesenia krajského súdu i najvyššieho súdu boli vydané už za účinnosti novelizovanej právnej úpravy, vychádzal z princípu okamžitej aplikability procesných noriem. Ústavný súd preto konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), ktorý by nemal oporu v procesných kódexoch, ktoré bol najvyšší súd v čase svojho rozhodovania povinný na daný prípad aplikovať. Zistiac, že dovolanie je *ex lege* neprípustné, rozhodol o ňom najvyšší súd zákonom predpokladaným spôsobom, rešpektujúc pritom citovanú relevantnú právnu úpravu, ako aj judikatúru ústavného súdu. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu tak nevykazuje znaky arbitrárnosti a zjavnej nezlučiteľnosti jeho účinkov s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľka namieta, a jeho právne závery považuje ústavný súd za ústavne udržateľné (III. ÚS 276/2018).

32. Rovnako ako v prípade namietaného porušenia už označených práv ústavný súd konštatuje, že nezistil ani porušenie práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. Jeho uplatňovanie musí totiž nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv zaručených dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, sp. zn. IV. ÚS 325/2011 a sp. zn. I. ÚS 538/2013).

33. Citovaná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva potvrdzuje zrejmu súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor zaručuje, a keďže ústavný súd zistil, že k porušeniu práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru nedošlo, nemohol dospieť ani k záveru, že by najvyšší súd porušil sťažovateľkino právo zaručené čl. 13 dohovoru, keďže sťažovateľka všetky opravné prostriedky, ktoré mala podľa procesných predpisov k dispozícii, využila. s

34. Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

35. Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že sťažovateľka bola oprávnená domáhať sa ochrany svojich základných práv a slobôd sťažnosťou adresovanou ústavnému súdu aj priamo proti právoplatnému uzneseniu krajského súdu, čo však v dvojmesačnej lehote vyplývajúcej z § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neurobila a ani v aktuálne posudzovanej sťažnosti priamo rozhodnutie krajského súdu nenamieta.

36. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018